

318/2025

dispress

Prix Bohemia Radio v Olomouci

Ve čtvrtek 23. října v 9 hodin jsem z Hlaváku vyrazila s Alenkou, spoluherci a Mikym přímo do Olomouce. Cesta byla, musím přiznat, více než veselá (o čemž nejspíš ví své Matěj Převrátíl, kterému jsme přinejmenším třikrát nežádaně zavolali). Ještě než amplion zahlásal Příští stanice: Olomouc, hlavní nádraží, měli jsme zkompletovaná obsazení všech možných souborových představení na několik let dopředu, proklábošená různorodá, především drbací témata a velice prázdné žaludky.

Při chůzi ulicí, ve které každou chvíli zacinkala protijedoucí tramvaj, jsme narazili na výhradně špagetové bistro – Špagetárnu, kde jsme se taky naobědvali. Sice jsme ji neměli z první ruky, tedy od Toničky tohoto města znalé, zato nám ji mohla proplatit produkce festivalu, na kterém vystupujeme.

Obě inscenace, Počítám součky na podlaze žaláří i Tady si sednu a napíšu báseň, se hrály prakticky bez přestávky v Kapli Božího Těla, která, jak jsme brzy zjistili, nemá z hlediska světla (okna propouštějící venkovní den) a kulis (zákulisí za oltářem) úplně ideální proporce. O to jedinečněji jsme pak ovšem mohli pojmout tuto speciální příležitost, a vnést tak do tohoto už tolikrát hraného představení trochu čistého, svěžího bujónu v podobě Jandlovy chesus pózy hned pod obrazem samotného Krista.

Hlediště bylo z menší poloviny plné, ale zúčastněným studentům i dětem z olomouckého dramataku se to prý moc líbilo.

Potom bylo samozřejmě ještě potřeba všechny rekvizity naložit do rozhlasové dodávky, zaplnit si břicha velice faency hranolkami (švestková omáčka je lepší, než si člověk po vyslechnutí názvu pomyslí, fakt), ve kterémžto podniku vidíte brambory, z nichž přímo před vašimi zraky ufrtují velice lahodný pokrm. Pak bylo taktéž nutno dopravit se (už bez Toničky) autem nebo vlakem zpět do Prahy, odnést v rozhlase všechno do kanclu či skladu a dopravit ještě sám sebe domů, ale o tom už vám bude muset povědět někdo jiný, neboť já už jsem měla po tak náročném dnu značně snížené vnímací schopnosti...

Popisek k obrázku 2: pro ty, kdo neví – náš veliký karikující artwork na mazací tabuli obsahuje členy a asistenty účastnící se zájezdu.

ŽoHá

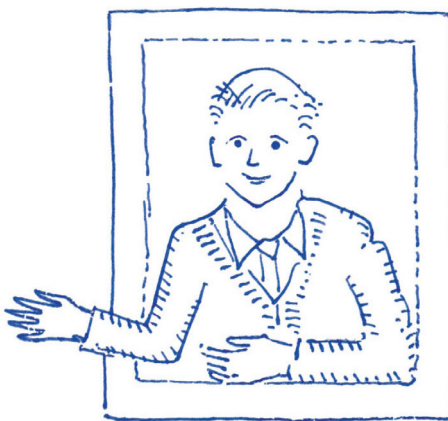
Dismančasa ve filmovém archivu

Všechno začalo okolo jedné hodiny, kdy jsme se společně s ostatními sešli před velkou dřevěnou bránou v ulici Bartolomějská. Zde došlo na přepočítání a hurá na nádvoří! To bylo hezky udržované a čekali jsme na něm než přijde Josef, v té chvíli čekání jsme si aspoň ujistili kdo je redaktor a kdo reportér, a případně se pak dali i do skupin. No a potom se už šlo rovnou do budovy Archivu. Prošli jsme krátkou chodbou plnou harampádí a došli jsme do kanceláří. Než nás stačili uvítat, všichni se vrhli k zlaté soše Oscara a Zlatého glóbu, Cenu Akademie dostal Ivan Jandl v roce 1949 a sošku zlatého glóbu v tomtéž roce ceny. Obě dostal za film Poznamenaní.

Kancelář Filmového archivu byla připravena pro naše investigativní hlavičky, a na všechny dotazy nám krásně odpovídali. Po místnosti také byli rozmístěné fotky a dopisy mladého a starého Ivana Jandla. Ivan Jandl byl Dismanče, a když mu komunisté zakázali více expandovat po celé České republice, pan Disman z toho neměl moc velkou radost, a snažil se Jandlovi pomoc. Po místnosti filmového archivu byly také rozmístěné různé filmové plakáty a rekvizity z českých klasik, jako jsou například Spalovač mrtvol nebo Lásky jedné Plavovlásky a tak dále. Nakonec jsme byli obohaceni o blok a pero, rozloučili se a šli do Rozhlasu na zkoušku.

TeSi

Koncert pro Jaroslava Uhlíře

Znáte písničku *Není nutno*? A víte, kdo složil její chytla-vou melodii? Byl to Jaroslav Uhlíř, který letos oslavil osmdesáté narozeniny. A my jsme je 27. září mohli pořádně oslavit s ním na koncertě, který mu byl věnovaný.

Koncert pro Jaroslava Uhlíře uspořádal Český rozhlas a vystupovaly na něm jak Dětský pěvecký sbor Českého rozhlasu, tak Dismánův rozhlasový dětský soubor.

Koncert se konal ve Velkém sále Lucerny a odzpívaly se tam Uhlířovy největší hity. Vystupovali populární čeští zpěváci jako například Mirai Navrátil nebo Jindra Polák. Zmíněný Dětský pěvecký sbor zpíval jako podklad ke skoro každé písničce a sborově samostatně odzpíval mix hitů z filmu *Ať žijí duchové*. Několik členů DRDS jim k tomu zatančilo (byli dobří).

Ke každé písničce hrál orchestr Českého rozhlasu. Do-konce nám na konci sám Jaroslav Uhlíř se svou kapelou zahráli písničku *Jestli to nebude láska*. Na pódium přišli jeho syn a dvě vnučky, aby mu zazpívali. Na závěr mu všichni popřáli všechno nejlepší narozeninovou písničkou. Na koncertě byl také Zdeněk Svěrák a Karel Šíp, celou akci moderoval Vojtěch Kotek.

Koncert se mi moc líbil, a zážitek byl krásný, hrála se i má nejoblíbenější písnička od Jaroslava Uhlíře, *Holubí dům*.

FaMa

vás vidí (?), musíte balonky společně s ostatními odstrkovat, aby nespadly na zem.

Signal

Jsme na cestě na festival Signal. Zajímá mě, jak se těší ostatní Dismančata. „Moc se těším. Jsem docela zvědavá, co tam bude za lidi, a jak to tam vlastně bude vypadat,“ říká Emma. Souhlasí i Kuba: „Já se těším. Byl jsem tu před dvěma lety a moc se mi líbilo, jak vlastně strukturu a tvar té budovy opisuje ten videomapping.“ Jedná se o 13. Ročník festivalu Signal.

Na stanovišti u Vinohradské vodárny zjišťujeme, že promítání začíná až v osm, takže se přesouváme na další stanoviště na trase, do Čechových sadů. Je tu velké plátno, na kterém se promítá nějaká hra. Stojí se na to velká fronta. Před plátno si stoupnete a na něm se objevují balonky, a protože plátno

„Signal dělám už čtyři a půl roku,“ říká vývojář instalace, „aplikace programuji úplně na míru, je to úplně nový koncept. Vždy si vymyslím něco, co jsem ještě nikdy nedělal, takže je to až do posledního momentu docela velký stres, jestli se to opravdu povede.“

Zjistili jsme, že na každém stanovišti je takové velké světlo na stojanu připomínající bublinu. Na dalším stanovišti je projektor, který vypadá jako ta bublina, ale je větší a celý ze železa. Je tu hodně kouře, rudého světla a vzpomínek.

A zase jsme se teleportovali, tentokrát na stanoviště do Riegrových sadů. V parku se promítá film, který bych nazvala Evoluce. Je tam taková zelená tekutina, jak teče někde po kameni a v ní plave něco jako červený kaviár nebo jikry. Je vidět záběr na podzimní řeku s barevnými stromy a křišťálově modrou vodou.

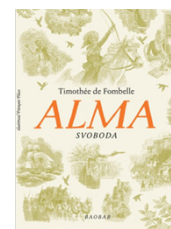
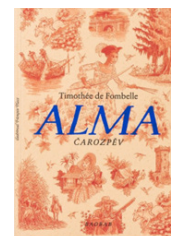
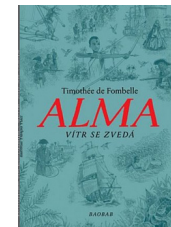
Na dalším stanovišti jsou takové tyče, na jejichž koncích jsou kruhy a jeden z nich je otevřený, a můžete s nimi libovolně hýbat. Vše je pokryté vánočními světýlky a jmenuje se to souhvězdí. „Protože je to souhvězdí, tak moc nevím, co si představit,“ přiznává jeden z návštěvníků. „Já taky ne. To je asi nějaká hračka, musí se ta kola na sebe asi nějak navléknout,“ dodává jiný.

Na Náměstí Míru se promítá přímo na baziliku svaté Ludmily. Je to fakt bombastický promítání. Když se podíváte přes celé náměstí na oblohu, je vidět, jak svítí z jednoho projektoru paprsky až na kostel. Hudba je úžasná. Já musím říct jedno velké wow pro programátory, zvukaře a všechny, co se na festivalu podíleli.

MaŘo

Dis-book

Alma

Nedávno vyšel třetí a zároveň poslední díl knižní série Alma, a jelikož mám sérii moc ráda, rozhodla jsem se o ní napsat. Knihy napsal francouzský spisovatel Timothée de Fombelle, od kterého už vyšly knihy jako je Tobáš Lolness, Vango nebo Dva životy pana Perla.

Hlavní postavou série je třináctiletá dívka Alma, jedna z posledních žijících členů Afrického kmene Oko, který je neobvyklý nejen tím, že každý člen kmenu dostává při narození jeden dar, který vede jeho život. Její jméno, Alma, znamená v jazyce Okoů „poznávaná rozpáleným železem svobody“. Skrze knihy Alma postupně poznává, co její jméno doopravdy značí a jak je svoboda důležitá.

Všechno začne, když se ve skrytém údolí, kde Alma žije daleko od ostatních lidí pouze se svou rodinou, objeví zářivě bílý kůň a její mladší bratr Lam začne chtít objevit zbytek světa. Knihy doporučuji všem, kteří mají rádi napínavé, místy historické, cestopisné romány. Příběh se dotkne i několika dějepisných událostí jako je zrušení otroctví, Velká francouzská revoluce a dobytí Bastily.

LuJi

Už tradičně jsme se 17. listopadu zúčastnili oslav svobody na Korzu Národní. Živý speciál podcastu Děti se ptají se tentokrát točil kolem nástrah digitálního světa – sociálních sítí nebo umělé inteligence. Kristýně, Žofce, Matějovi a Emilce odpovídali akademička Denisa Hejlová a mediální analytik Josef Šlerka.

Představení Pepito (ne)plivej!, které vzniklo podle stejnojmenné knihy Miloše Doležala, má v názvu i dnes méně používaný podtitul, který zní (tajenka)

Pomůcka: agu, mal, anagram, stonka, NRTM	patrová postel	přesmyčka	zápor	European Bridge League (zkr.)	autor: Vojta Černý	konec německy	nadzemní část rostliny (řídce)	citoslovce opovržení	sloveso být ve 3. os. j. čís.
oslovení muže					úvahová próza oves angl.				
1. díl tajenky									
popěvek			Ladislav domácky štíhlá					značka mléčných výrobků v Olomouci	2. díl tajenky
turecký úředník				vysoký mužský hlas krát němec.					
nadrot- mistr (zkr.)					SPZ Jihlavy	záchod v Jandlovi low entry zkr.			
duchovní hlava Tibetu									
jméno sestry Žofie Hánové							reklama anglicky		

Tajenka: aneb on the road.

Čes. Brod

Habry

Něm. Brod

Havl.

Kresba: Jakub Grec